

Makkinga

Op 31 augustus 1936 a.s. zal het 60 jaar geleden zijn dat in het gemeentehuis te Makkinga door de toenmalige burgemeester van Ooststellingwerf C W Ament in het huwelijk werden verbonden Jeen Wiebus de Groot van Donkerbroek en Johanna Harmens Rooks van Oldeberkoop.

Wij vonden hierin aanleiding om deze oudjes die jarenlang onder Donkerbroek woonden, doch thans hun welverdiende rust te Makkinga genieten, eens te bezoeken en wat met hun te babbelen over lang vervlogen tijden.

Toen wij kwamen voor een plaatje en een praatje, was de oude baas druk doende om moeder de vrouw bij te staan in het opzetten van de flodder.

“Want”, zij beppe, “als ik de flodder op heb, wil ik die ook goed op hebben”.

Het kwam dan ook punctueel in orde, al moet er nog even een gediensstige derde aan te pas komen.

Beide oudjes zien er nog kras uit, de oude vrouw, die 84 jaar is, heeft wat moeite met slikken en praten, maar de oude man is ondanks zijn 86 jaren nog een krachtige verschijning. Als 't moet, leest hij zonder bril, doet angstvallig secuur zijn tuinwerk, hanteert nog krachtig de zeis en..... maakte verleden winter nog een schotse trije, waar menig jonkman jaloers op zou kunnen zijn.

Of het kwam door zijn bewonderenswaardige vitaliteit, dan wel door zijn hupse partner, we weten het niet, maar toen het afgelopen was, had het hem eigenlijk gezegd niet lang genoeg geduurd en wilde hij direct nog wel weer een dansje maken.

Op zijn 74ste jaar leerde hij nog fietsen en bij gelegenheid maakt hij nog van dat vervoermiddel gebruik.

Zijn geheugen is nog goed en op onderhoudende wijze kan hij van vroeger vertellen.

In den zomer van het jaar waarin hij 9 jaar werd, kwam hij reeds als “koejongen” (koe herder) bij de boer, om later boerenknecht te worden. Als remplaçant, (als vervanger voor een dienstplichtige tegen betaling), ging hij in militairen dienst. Van het verdiende geld kocht hij, toen hij trouwde, een eigen huisje.

Daar de arbeidslonen hier in de omtrek laag waren ('s winters bijv. 40 cent per dag), trok hij de wijde wereld in om op de grote werken emplooi te zoeken. Het eerste werk waar hij in zijn trouwen naar toe ging was het maken van de spoorlijn Groningen – Delfzijl. Gelijk in die tijd gebruikelijk was, ging men er steeds te voet op uit, dus ook zo voor die spoorlijn. Wilde men naar huis, dan moest dit ook weer lopende geschieden.

Gepakt en gezakt liep hij naar Follega (bij Lemmer) om daar bij den boer te kunnen maaien. Waar de wegen, toen in 't algemeen in slechte staat verkeerden, was dat voor de tegenwoordige begrippen een hele prestatie, doch in die tijd werd het als iets gewoons beschouwd.

Tijdens de Tjonger- kanalisatie was hij bij het werk ploegbaas, terwijl hij later dikwijls arbeidde bij de onderhoudswerken van het kanaal en van de Compagnonsvaart.

In latere jaren was hij tuinknecht en factotum, (manusje van alles), der Makkingaster doktoren. Mondema en Pool en ook nog een korte tijd bij de tegenwoordige dokter de heer Fokkema.

In kleuren en geuren kan hij vertellen van den brand die jaren gelden te Makkinga woede, (1883) waarbij 3 huizen rond het gemeentehuis, dat behouden bleef afbranden. Nog is hij verontwaardigd dat hij toen voor een dag en een nacht, druk helpen bij het brand blussen, slechts 75 cent uitbetaald kreeg.

Veel heeft hij in de dorpen zien veranderen, de opkomst van de zuivelfabrieken meegemaakt en verkeer en vervoer, radicale wijziging en zien ondergaan. Het elektrisch licht aan de zoldering en de radio in de hoek bewijzen dat hij met zijn tijd meegaat.

Al hebben de oudjes door hard werken, noeste vlijt en zuinig leven, (soms schafte de kost aardappelen met likje olie), zo goed weten vooruit te komen dat zij, ondanks de huidige crises, onbezorgd kunnen leven. Toch was het niet altijd zonneschijn en werd het leed hen niet gespaard. Van de 9 kinderen, die uit het huwelijk werden geboren, stierven er helaas 5. Een heel donkere dag was stellig wel de oudejaarsdag 1886, toen 2 hunner kinderen tegelijk werden begraven. In dien winter stierven te Donkerbroek veel kinderen aan mazelen en de kwaadaardigheid van de ziekte werd mede toegeschreven aan het feit dat de schoolkinderen in dat dorp wegens algehele verbouwing der school moesten verblijven in een tochtige houten hulpschool, welke slecht geventileerd kon worden.

We wensen het diamanten paar nog vele jaren toe en spreken de verwachting uit, dat het hun op 31 augustus zeer zeker niet aan belangstelling zal ontbreken.

Bericht uit de Hepkema Courant van 28 augustus 1936

Zij woonden toen aan de Lyclamaweg nu nummer 23 te Makkinga

Toegevoegd foto van het echtpaar en deel uit het verkoopboekje van deze woning in 1940.